

А е забравилъ главното — самото Върбовчецъ. То се простира по три смежни и доста дълбоки долове: „Смърданъ“, „Селска бара“ и „Ионкина бара“. Подъ селото, на изтокъ, тѣзи долове се сливатъ при „Янювския мостъ“. Общиятъ долъ чертае пътъ за пазарния центъръ въ този край — Ружинци (на р. Ломъ).

Срѣдишниятъ долъ „Селска бара“ дѣли Върбовчецъ на две „махали“.

— Нѣматъ ли тѣзи две части на селото отдѣлни названия, Петре?

Младото се ухили: южната частъ селенитѣ наричатъ „Калафатъ“.

— Калафатъ ли? И тазъ хубава. Е защо?

— Не се знае.

— Да е въ връзка съ ромънския градецъ Калафатъ срещу Видинъ?

— Не. Това название у насъ е заварено отъ бащи и дѣди...

Мжтна е паметъта на хората по нашитѣ земи. Може въ Кърджалийскитѣ времена хората отъ тукъ да сж забѣгнали въ Калафатъ.

— А останалата частъ отъ селото нѣма ли название?

— Нарича се „градецътъ“. Но това име е отъ ново време, друго название нѣма.

Оглеждамъ селото: цѣлото е „градецъ“. Не е вече подъ сламенъ покривъ нито една кжща, нито единъ оборъ, нито единъ сайвантъ, нито единъ плевникъ: — вредомъ червенѣятъ керемиди и то нерѣдко марсилски.

— Било ли е селото ви въ турско време чифликъ, Петре?